

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12558/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Гордане Џакула и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 947/22 од 04.05.2022. године, у седници одржаној 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 947/22 од 04.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 947/22 од 04.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1675/19 од 21.02.2022. године, ставом првим, другим и трећим изреке укинут је платни налог Основног суда у Врању Пл. 661/19 од 09.08.2019. године, платни налог Пл. 685/19 од 16.08.2019. године и платни Пл. 727/19 од 22.08.2019. године за износ главног дуга, у појединачним износима наведеним у изреци са законском затезном каматом од доспелости па до коначне исплате, а тужбени захтев тужиоца за исплату укупно 18.000,00 динара, одбијен је као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 103.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 947/22 од 04.05.2022. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке (став први); преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате (став други); одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став трећи).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Наиме, предмет тражене судске заштите је исплата накнаде за пружене адвокатске услуге у предметима који су се водили пред Основним судом у Врању, а тужбени захтев одбијен, пошто је утврђено да тужилац није био овлашћен да у тим предметима подноси приговор за убрзање поступка, на основу чега је приговор одбачен, као изјављен од неовлашћеног лица. Сходно наведеном, спорно правно питање у погледу трајања уговора о заступању који је закључен између тужиоца и туженог и тога да ли је овлашћено лице код туженог, као властодавца, поверио тужиоцу у својству пуномоћника да поднесе приговор или је такво пуномоћје од овлашћеног лица изостало, везано је за конкретно утврђено чињенично стање и решавање спорног односа странака. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиоца не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилац уз ревизију није доставио одговарајуће одлуке о постојању различите судске праксе у истој чињеничној и правној ситуацији, као и у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву, као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

Имајући у виду да нису испуњени разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1.) и да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.), као и да је ревизија недозвољена (члан 410. став 2. тачка 5.) ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

У овом поступку тужба је поднета 07.08.2019. године, ради исплате износа од 18.000,00 динара, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић